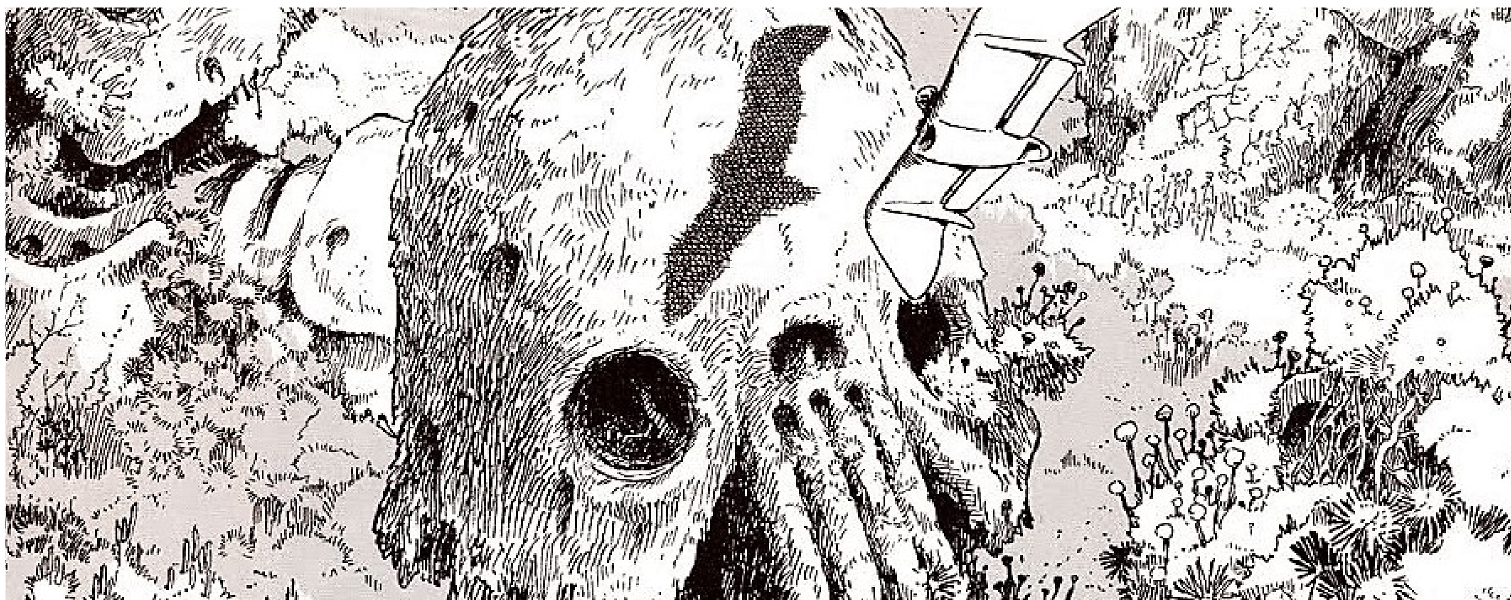

¡Abordaxe!

Boletín informativo anarquista
nº 16 · Galiza · Febreiro 2017 · mensual

abordaxe.wordpress.com
abordaxe@bastardi.net

Operación represiva contra Gabriel Pombo da Silva e Elisa di Bernardo

A finais do pasado mes os medios comerciais informaban da detención en Vigo do compañeiro Gabriel Pombo. Por cuestións lóxicas de rigor e prudencia non queríamos falar destes feitos ata que non tivéramos información por outros medios. A seguir reproducimos este comunicado publicado en ***contrainfo.espiv.net*** *:*

Atentxs a quen chamamos compañeirx!

O pasado martes, 24 de xaneiro, nos arredores de Vigo (Mos), un despregamento duns 60 homes armados entre Garda Civil e axentes secretos, rexistraron (e case destruiron) a casa onde vive desde hai algúns meses Gabriel Pombo dá Silva coa súa compañeira Elisa Di Bernardo. Ao mencer foron violentamente espertados, esposadxs e separadxs... obxectivo: atopar armas de fogo e explosivos! A procura durou ao redor de oito horas e a pesar dos medios empregados (cans e instrumentos radar de última xeración), non deron ningún resultado... entre as cousas incautadas esta o habitual «interesante» material anarquista, cámaras de fotos, mapas de varias cidades, algún cable e vellos teléfonos celulares mal funcionantes. Mentres Elisa, a pesar da repetida ameaza de poñela baixo arresto se ela non revelaba o escondite tan buscado, quedaba libre, Gabriel foi detido coa acusación de «posesión ilegal e tráfico de armas e explosivos e de banda armada». Durante as 24 horas de detención (a liberación do compañeiro sucedeu, de feito, ao día seguinte) foron reconstruídos amargamente os feitos.

Fai uns tres meses a parella coñece a unha autoproclamada compañeira anarquista que, durante as poucas ocasións de encontro, «confesa» os seus propios problemas coas drogas e un réxime de pena condicional que está a pagar por mor dun arresto que sufriu no 2013 coa acusación de ser a autora dun ataque con cócteles molotov a unha institución de Vigo. Co corazón na man, Gabriel e Elisa responden á petición de axuda da «compañeira» acolléndoa por unha semana (ao comezo do ano) na dita casa para acompañala na peor fase nun percorrido de desintoxicación. Despois deste breve período, a moza volve á súa propia casa... reaparecendo como informante (de falsas informacións) o día antes á presente denominada «Operación Buyo». Se non recibiramos noticias certas que tamén durante a súa anterior detención chivateou a outras persoas, limitariámonos/limitariámosnos a considerala unha «vítima do sistema», pero non é así. María, este é o seu nome, atópase actualmente no cárcere coa mesma acusación que a Gabriel esperando que, probablemente, ao ser a filla dun xefe militar poida axudala a evitar o peor, visto que na súa casa atopouse un arsenal de armas de lume. No 2013, de feito, a pesar dos cargos de terrorismo, viuse significativamente baixada a condena (de 11 a 2 anos!!!), despois convertida en liberdade condicional, permanecendo presa non máis duns poucos meses. Con todo o odio cara ao sistema represivo, o sistema carcerario e o poder xudicial, é inevitable preguntarse desde cando quen se reivindica anarquista recibe tal tratamento. A cada un as súas propias conclusións.

Gabriel queda por agora en liberdade provisional e baixo investigación, e comenta así esta última operación represiva:

«Dentro como fora» pálpase esta arrogancia reaccionaria. Nótase que xs esbirrxs de toda raza e condición necesitan «aditivos e colorantes» para endulzar toda a «realidade» que resulta para eles inconveniente.

«Os xornalistas» máis preocupados por vender a súa propia merda impresa que de verificar a veracidade do que publican. «A policía» máis interesada a organizar especulacións que a demostrar as súas propias hipóteses.

O que realmente é «sorprendente» (ou tamén non), é que desde que me deixaron ir (por non falar de todo o que encerra esta tremenda historia) tivese máis «protección» no «poder xudicial» que dentro do así chamado «movemento libertario».

Desde o 2012 xa hai 3 «Operacións» (Osadía, Scripta Manent e «nosa» Operación Buyo) na miña contra.

En italiano «buio» significa «escuro...» e si... «escura» é toda esta operación na que unha «tipa» (de pasado escuro) achégasenos coa cuestión de ser «compañeirx» para logo quererme lapidar vivo. Aqueles que queiran información sobre esta «tipa» que lea as seguintes ligazóns e

Neste número

se respondera solx. Eu non son nin un xuíz nin un fiscal.

En relación ás bobadas sobre o «campo de adestramento», sobre a «célula terrorista», sobre a «posesión de armas» e o tráfico das mesmas... bo... creo que os feitos desminten todo. Con todo entendo que nesta sociedade alienada e este sistema corrupto prefírase falar/mentir sobre as causas subxacentes da pobreza que mirar o propio embigo.

Aínda estou de pé. Sigo coa miña liña anarquista a pesar de todxs e tantxs. O ateneo Agustín Rueda, que penso inaugurar na casa dos meus pais alí en Mos, non o poderán deter con este tipo de manobras.

Na miña casa incautáronse: 5 coles de inverno, libros e revistas anarquistas.

É obvio que se atopasen no meu poder un só cortauñas, Gabriel Pombo estaría a escribir «comunicados» desde unha cela e non en liberdade.

A quen continúa a apoiarme e a mostrarme o seu amor incondicional: Estou aquí!

A quen continúa querendome asasinar: Estou aquí!

Nunca vencidx!

Nunca arrepentidx!

Pola anarquía e o fin da dominación!

Gabriel Pombo da Silva

29 de de xaneiro de 2017

Novas

[Grecia] Sobre as recentes detencións de compañeiras de Loita Revolucionaria

*Nova elaborada por **Disnomia** para **Abordaxe**! a partires da información atopada en **La Rebelión de las Palabras**.*

Recentemente foi nova importante en moitos medios de contrainformación ou de difusión anarquista na rede e no papel, así como tamén nos falsimedios do poder, que unha operación policial en Grecia dera como resultado a detención de dúas mulleres anarquistas, unha das cales, Pola Roupa, levaba fugada dende o 2012 sendo unha das prófugas máis buscadas de Grecia. As dúas compañeiras foron detidas nunha vivenda da rexión de Ática e son membros recoñecidas da guerrilla urbana anarquista Loita Revolucionaria. Pola Roupa xa admitira a súa participación na organización armada no pasado, cando foi detida por primeira vez en relación a unha serie de ataques incendiarios, explosivos ou con disparos contra distintos obxectivos. A outra compañeira, Konstantina Athanasopoulou, de 25 anos, admitiu a súa pertenencia a Loita Revolucionaria despois de ser detida.

Pola Roupa, ademáis, é a compañeira sentimental de Nikos Maziotis, compañeiro anarquista tamén membro de Loita Revolucionaria que tamén fuxira con Pola pero que foi atrapado antes, despois dun tiroteo contra a policía no barrio de Monastiraki, en Atenas, no ano 2014, no que o compañeiro resultara gravemente ferido de bala pero logrou sobrevivir únicamente para continuar a loita dende o caldeiro.

No periodo entre 2014 e o día de hoxe, Pola mantívose clandestina, pero non cesou nos seus intentos de continuar coa actividade da organización, e o 21 de febreiro de 2016 secuestrou un helicóptero para tentar rescatar a Nikos Maziotis e a outres anarquistas do cárcere de Korydallos, pero o piloto decidira actuar coma un policía botando a perder a operación e chivándose logo aos madeiros. Pola logrou fuxir **e reivindicou a intentona por escrito.** Agora, a compañeira foi detida de novo e ingresada en prisión.

A compañeira Pola Roupa, pola súa parte, emitiu dous comunicados dende o cárcere tras a súa detención, que reproducimos traducidos ao galego a continuación.

...

Primeira declaración de Pola Roupa tras a súa detención, leída polo seu representante legal

Eu, Panagiota (Pola) Roupa, declaro que fun e serei ata que morra unha inimiga irredutible do sistema. Agora puxeron a un neno no medio desta guerra e castígano para vingarse de min. Eles secuestraron ao meu fillo e non sei onde está desde a nosa detención na madrugada.

Estamos en guerra, é certo. Pero os que loitan contra o meu fillo, ao non permitir que eu ou outres parentes cercanes vexámolo e ameazándoo con envialo a unha institución, é o acto máis despreciable desta guerra. Os que están no aparello do Estado son vermes porque están a loitar contra un neno de 6 anos.

E quero dicir que agora comecei unha folga de fame e sede para esixir que o neno sexa entregado á miña nai e á miña irmá.

En canto a min, seguirei sendo a súa inimiga ata que morra. E nunca cederei.

Longa vida á revolución!

Pola Roupa

...

Máis Palabras de Pola Roupa

(...) O responsable desta guerra contra o noso fillo é o goberno de SYRIZA-AN.O. O Ministerio de Orde Pública, o Ministerio de Xustiza, policías e fiscais. Á fronte desta guerra entrou o fiscal de menores, Nikolos, que establece a prohibición de calquera contacto co neno. Non é nada menos que o secuestro de reféns e menores (...).

Eu son unha revolucionaria e non teño que pedir perdón por nada.

Terroristas, criminais, ladróns son os que compoñen a vida económica e política. Son as institucións e os gobernos, a través dos memorandos (...) Terrorista, criminal, ladrón é o Estado e o capital. A eles combato con toda a miña alma, coa loita armada, a loita revolucionaria. (...)

Terroristas, criminais, bandidos que serven e reproducen a violencia e o terrorismo de Estado.

Cando a xente morre de fame, frío, enfermidade, cando as persoas quedan sen fogar e son arroxadas ás marxes da sociedade na que máis da metade da poboación do país vive na pobreza e a miseria, cando os ataques do réxime económico e político golpean da maneira máis desapiadada á maior parte da sociedade, a loita armada pola revolución social é un deber e unha obriga. Porque é a única esperanza. A única esperanza para a saída definitiva da crise sistémica que vivimos neste período histórico, a última forma de cada crise. É a única esperanza para reverter o capitalismo, o sistema que crea as crises. A única esperanza para derrubar ao Estado e o capital.

É a única esperanza de contraataque armado contra un sistema que esmaga á base social.

É a única esperanza para o derrocamento do Estado e o capital, a Revolución Social.

Para unha sociedade de igualdade económica e a liberdade política para todes.

Pola Roupa

...

Xunto ás compañeiras Pola e Konstantina atopábase o pequeno Víctor-Lambros, fillo de Nikos Maziotis e de Pola Roupa, de 6 anos de idade e que leva o nome de Lambros en memoria de Lambros Foundas, anarquista membro de Loita Revolucionaria que morreu acribillado pola policía en marzo do 2010 cando foi sorprendido polos madeiros no suburbio de Dafni, Atenas, tentando roubar un vehículo para usalo nunha acción da organización e decidiu devolver as balas. O neno de 6 anos fora secuestrado polos madeiros, que tentaron establecer arredor del un réxime de cuarentena sen precedentes, co que procuraban tanto chantaxear emocionalmente á súa nai e ao seu pai como obstaculizar que o neno fose visitado ou coidado por parentes que están fóra do cárcere. En resposta a isto, tanto o pai do neno, Nikos Maziotis, coma a súa nai, Pola Roupa, coma a compañeira Konstantina Athanasopoulou comezaron unha folga de fame e sede no cárcere, esixindo a liberdade do seu fillo e que fose entregado a aquelas persoas da súa familia que podían facerse cargo del.

Tras varios días, declarouse a fin da custodia policial do neno e Víctor-Lambros foille entregado a familiares. Nikos, Pola e Konstantina decidiron suspender a protesta. Nun periodo aínda por determinar (fálase duns meses) deberíase decidir xudicialmente a custodia final do cativo.

Polo momento non sabemos a que clase de novos cargos farán fronte as compañeiras Pola e Konstantina, pero cómpre lembrar que Pola foi condenada (en ausencia) a 11 años no xuízo que rematou o 3 de marzo de 2016 (Nikos Maziotis no mesmo xuízo foi condenado á disparatada sentencia de 129 anos de prisión).

Solidariedade con Pola Roupa, Nikos Maziotis, Konstantina Athanasopoulou e coas demáis persoas condenadas no caso de Loita Revolucionaria!

Forza para as guerrillas urbanas anarquistas que fan estoupar e arder os soños de concordia e a paz social en Grecia e no mundo!

Crónica da XVII Marcha á prisión de Teixeiro

*Crónica elaborada para **Abordaxe**! por **Disnomia**.*

O pasado 14 de xaneiro realizouse un ano máis, e van 17, a xa tradizoal marcha á prisión de Teixeiro, onde compañeires chegades de toda Galiza e mesmo doutras partes do Estado démonos cita de novo para berrar contra as cadeas e transmitir a nosa solidariedade coas persoas alí pechadas, nun dos cárceres tristemente famosas polas súas inhumanas condicións e por ser o triste e ignominioso lugar onde tantas persoas presas, entre elas o compañeiro Xosé Tarrío, viron rematar os seus días.

A marcha arrancou dende o habitual lugar de reunión cun pouco de retraso, causado polos nosos sempre fieis amigos da Garda Civil que, como todos os anos tampouco quixeron faltar á cita, parando un por un cantos vehículos viron achegarse e rexistrando o interior mentras os axentes do GRS (Grupos Rurais de Seguridade, elite picoleta) observábannos encarapuchados e con metralletas (non pasa nada, entendemos que leven armamento de tal calibre coma rifles de asalto, é por seguridade, non vaia ser que un reducido grupo de activistas decidísemos asaltar o talego armades só con faixas e bandeiras). Tamén tentaron confiscar a faixa, xa que segundo eles, o lema desta, *"Abaixo os muros das prisións · Os cárceres son centros de exterminio"*, era "apoloxía" (de que non nolo quixeron dicir, se cadra era apoloxía da apoloxía). Ao final, os beneméritos cederon e deixaron a faixa onde estaba, non sen antes advertir que darían parte na subdelegación.

Tras este lamentable incidente, finalmente puidemos comezar. A marcha desenvolveuse normalmente, cunha afluencia de xente lixeiramente menor a outros anos pero igualmente chea coas vontades combativas de arredor de 60-70 persoas que encheron cos seus berros, faixas e asubíos a podre atmósfera de represión e soidade que cubre o cárcere de Teixeiro. Tras un longo rato berrando e tentando facernos ver e escoitar polas persoas presas, decidimos que era hora de regresar aos vehículos para xantar algo nalgures e dirixirnos, algunhas, á Coruña, onde agardaba outra convocatoria na praza do Obelisco, ás 17:00 da tarde.

Esta concentración, cunha afluencia similar á da Marcha, estivo acompañada dunha intervención no espazo da praza pintando con tiza no chan a contorna dunha cela común dos cárceres españois, marcando o espazo para a cama, o espazo para o baño etc. coa intención de rachar coa invisibilización da tortura nas cadeas e amosar e expoñer a todo o mundo o escaso espazo e a situación de maltrato, privación sensorial e tortura que supón a cadea para calquera persoa, e o feito de que a suposta vontade reinsertora non é senón unha cruel falacia coa que o poder xustifica as súas vinganzas mantendo intactas as desigualdades e estruturas autoritarias que orixinan o delito. O espazo estaba ademáis rodeado de cartaces con distintos datos sobre as torturas e malos tratos nos cárceres españois, ademáis de facer referencia á situación noutros tipos de cárceres coma os CIE ou os centros de menores. Para atopar e ver máis fotografías, podedes mirar na web.

Tras un bó rato berrando, con bandeiras e faixas, a concentración decide arrancar en manifestación de xeito espontáneo, sendo intervida rapidamente polos axentes da policía nacional que informan de que non podemos camiñar coa faixa despregada, baixo ameaza advertencia de multa. Aceptamos gardar a faixa e continuamos camiñando pola principal avenida comercial da cidade coas bandeiras negras ondeando e os nosos berros levando ao centro da Coruña a realidade que medios de comunicación e humanistas farsantes tanto se esforzan por silenciar e agochar, mesmo afogando en sancións económicas e represalias diversas a quen queira que ose amosar a verdade dos seus eufemismos. Unha vez chegades á praza de María Pita, diante do edificio do Concello, a manifestación disolveuse sen lamentar (nin celebrar) incidentes.

De lí desprazámonos á recentemente okupada Insumisa, novo Centro Social Okupado e Autoxestionado situado nas naves abandonadas da antiga Comandancia de Obras, na Avenida Metrosidero, onde puidemos desfrutar horas despois dun ceador vegano de arroz con verduriñas e dunha velada amenizada por Folkólicos e Kostra da Morte, para esquecermos a tristura da cadea e acumular tamén algo de alegría e risas para animarnos a continuar nesta loita longa, tediosa e dolorosa, pero tan vital coma a liberdade.

Algún día caerán todos os vosos muros, todos eses valados e arames de espiño cos que tentáchedes encadear o mundo, coma quen ata unha árbore para impedirlle medrar dun xeito que non lle convén. Algún día os vosos soños de dominación serán cinzas, a raiba encherá con vengativos pesadelos eses soños vosos de concordia e de hipócrita paz social, e fuxiredes agocharvos baixo os cascallos dos vosos palacios, dos vosos monumentos e das vosas cidades. Chegará o día no que das vosas ruinas broten outra vez os bosques e todas as vidas e conciencias libres que non permitíchedes, alí farán comunidade os desexos, e nesas comunidades non volverán precisar muros, nin xaulas, nin amos, nin gardas nas esquinas nin cámaras nos tellados nin fronteiras na terra. Ata ese día, que a loita non pare. Porque a loita devólvenos o que a sumisión roubou.

Abaixo os muros de todas as cadeas e da sociedade infame que as necesita.

Por un mundo sen amos, nin escraves, nin gaiolas.

Pola anarquía.

Contra a tolerancia. Contra o diálogo. O fascismo cúrase sangrando... · A raíz do acontecido en Murcia

Recollemos de La Rebelión de las Palabras esta reflexión (que él recibe na súa bandexa de correo) e que asinada por "Unhxs antifascistas orgullosxs da súa intolerancia" reflexiona de xeito contundente sobre os feitos acontecidos a finais do mes de xaneiro en Murcia, onde unha pelexa rematou cunha malleira a unha militante neonazi coñecida por organizar e protagonizar malleiras e ataques contra persoas racializadas, LGTBIQ, etc.

Traducido ao galego por **Disnomia** *para Abordaxe.*

Contra a tolerancia. Contra o diálogo. O fascismo cúrase sangrando...

A raíz do acontecido en Murcia.

Hai uns días, era viral un vídeo onde se amosaba unha malleira propinada por un grupo de 10 persoas encapuchadas, maiormente homes, a unha moza á saída dunha discoteca en Murcia. No vídeo víase á afectada pola malleira tirada no chan mentres este grupo de persoas pegaba patadas e puñadas durante un breve intre antes de dispersarse.

A primeira reacción da maioría de persoas (nós incluidxs) foi rexeitar totalmente ese acto, consideralo violencia de xénero ou, no mellor dos casos, unha condenable mostra de covardía, abuso de forza e macarrismo, totalmente excesiva e fóra de lugar. Con todo, non tardaron en chegar, por parte de fontes en Murcia, tanto antifascistas como doutras persoas que coñecen á agredida pero que non están vinculadas a movemento algún, máis e máis informacións que dicían que a agredida é unha coñecida militante neonazi, alcumada co prepotente sobrenome de "A Intocable" e que é famosa polas súas reiteradas agresións a persoas LGTBIQ, persoas racializadas, así como militantes antifascistas, agresións que ela organiza e nalgúns casos protagoniza. Tales afirmacións fóronse confirmando con distintas testemuñas, que saían ao paso das condenas iniciais.

A pesar disto, houbo persoas que continuaron condenando a agresión baixo diferentes pretextos. Houbo quen afirmou que por moito que a "vítima" fose unha fascista responsable de ataques e humillacións a persoas migrantes, racializadas ou persoas LGTBIQ, iso seguía sen xustificar unha agresión de 10 contra 1, e que ese era un acto covarde. Ben, estou de acordo, e esa actitude só nos achega á súa detestable e covarde maneira de facer as cousas, sempre en grupo e polas costas contra obxectivos que se atopan en inferioridade numérica ou van sós pola rúa (a non ser, claro, que teñan preto escuadróns de antidisturbios, que entón si que se crecen e tiran para adiante sabendo que non corren ningún perigo). Con todo, unha testemuña anónima dunha persoa en Murcia afirma que a agresión non se produciu así, senón que a neonazi golpeada encerellouse previamente con outra moza, provocando a reacción do resto de antifascistas presentes. Por tanto, o presunto carácter deliberado do 10 contra 1 entra en cuestión e xa non está tan claro.

Tamén houbo quen sen entender nada da historia falou demasiado axiña de violencia machista. É posible (e probable) que exista un compoñente machista en que 10 homes cisxénero golpeen así a unha muller soa por moi nazi que sexa, pero que se debe facer se non hai outras mulleres nese momento para actuar? Lembrámosvos que segundo unha testemuña a primeira agredida por esta tía esa noite foi outra moza. Evidentemente, sería ideal que persoas LGTBIQ, persoas racializadas etc. fosen quen devolvese a esta escoria toda a raiba e dor que lles fixo sentir a elas ou ás súas compañerxs, pero tampouco podemos censurar, nin moito menos definir como "machista" unha malleira a unha das principais expoñentes do fascismo, a homofobia, a transfobia, o racismo etc. en Murcia.

Por suposto que en todo feito hai un compoñente de xénero a analizar. Vivimos nunha sociedade patriarcal, a cuxa cultura e valores misóxinos os nosos movementos desgraciadamente non son impermeables nin alleos, e neste suceso tamén habería que analizar o ocorrido coas lentes moradas e cunha perspectiva de xénero para poder sacar conclusións que nos permitan continuar deconstruindo os nosos comportamentos e aquilo que interiorizamos do Patriarcado e doutras opresións que nos atravesan. Con todo, que se deba analizar aparte o suceso (xunto con todo o demais que vemos, dicimos, facemos, pensamos diariamente) cunha perspectiva específica de xénero, non quita que a violencia contra o fascismo non só sexa unha ferramenta válida de autodefensa, senón tamén un recomendable recurso de ataque, e é máis, é o único que nos parece efectivo e lóxico se consideramos a clase de ideas ás que nos estamos enfrontando e a complicidade da que gozan grazas ao apoio tácito de xuíces, policías, e medios de comunicación. A prensa burguesa, ao dar a noticia, limitáronse a MENTIR DESCARADAMENTE dicindo que a agresión fora porque a agredida levaba unha pulseira coas cores da bandeira española. Non mencionan a tatuaxe coa runa Odal (simboloxía empregada habitualmente por neonazis) que a agredida leva nun dedo, nin tampouco o seu hobbie de mallar migrantes, homosexuais, persoas trans etc. Iso si, non tardaron en etiquetar aos agresores como "ultraesquerdistas" ou como "radicais de extrema esquerda" (sic).

Outras persoas condenaron a agresión porque din estar "contra toda a violencia", e é a raíz destes comentarios tan desafortunados sobre os que unha vez máis cremos que hai que pronunciarse.

O feito mesmo de suxerir un debate co fascismo implica recoñecelo como interlocutor válido. Isto, á súa vez, implica toleralo, e se toleras ao fascismo, estás a PERMITIR que o fascismo continúe esmagando persoas por non ser españolas, por non ter papeis, por cruzar a "nosa" fronteira de xeito irregular fuxindo de guerras que esas persoas non buscaron nin provocaron pero que destruíron os seus países e acabaron co seu futuro, guerras que o noso goberno xunto a outras democracias da UE armaron, financiaron e causaron, rexeitando agora ás súas vítimas ás portas da fortaleza europea; estás a PERMITIR que o fascismo siga estendendo ideas baseadas na discriminación e o odio, ideas reaccionarias, totalitarias e repugnantes totalmente opostas a toda noción de liberdade, respecto ou convivencia, e que só reforzan e protexen as estruturas deste sistema xenocida e manteñen a miseria, a explotación, a desigualdade, a opresión; estás a PERMITIR que o fascismo se faga forte, que continúe medrando grazas a que os "bós cidadáns pacifistas" dedicádesvos a censurar as respostas que xorden contra el cada vez que actúa, e a tragarvos o lixo manipulado dos medios de comunicación que despolitizan e baleiran de contido as súas agresións tratándoas como simples feitos illados ou como problemas entre pandillas, ocultando o problema e dándolles voz e espazo para seguir GOLPEANDO, ACOITELANDO, ATERRORIZANDO.

Para empezar, o voso papel de "seres de luz" produce unhas náuseas incribles. A xente coma vós, impecables hipócritas, sodes a mellor garantía de supervivencia do fascismo e doutrxs opresorxs que atopan na pasividade maioritaria o perfecto hábitat para as súas ideas infectas. Parécenos moi curioso o feito de que os vosos argumentos, do tipo de "a violencia nunca é xustificable" ou "hai máis formas de loita que a violencia" NUNCA vaian acompañados de propostas prácticas realistas. Hainxs que ata din isto despois de recoñecer que os tribunais e a policía protexen ao fascismo, ou que a súa balanza esta descompensada a favor destes. Hai máis formas de combater ao fascismo que a violencia? Vale, ben, agora preguntamos... cales? denuncialos a esa "Xustiza" que deixou libres aos asasinos neonazis do seareiro deportivista Jimmy e aos neonazis de San Sebastián de los Reyes que apuñalaron e case matan a dous mozos anarquistas hai uns meses?, debater con elxs, co fascismo? cales son esas supostas "formas de combater ao fascismo aparte da violencia" ás que tanto apelades? As nosas preguntas non son retóricas, gustaríanos que algún día algún de vós nos dera a resposta, aínda que sabemos que hai máis posibilidades de derrotar ao fascismo a curto prazo que de que vós, santurróns, nos aclaredes esta dúbida. O voso non é rexeitamento a toda forma de violencia (comer carne é violencia, as actitudes machistas que seguramente teredes máis dun son violencia, votar e con iso lexitimar a este goberno xenocida é violencia, beber coca cola, un produto dunha multinacional criminal, é violencia, mercar roupa en Inditex fabricada por nenxs de 10 anos explotadxs en Bangladesh é violencia...). O voso é simple hipocrisía e escapismo. E estamos un pouco fartxs.

Parécenos moi ben que vos sintades mellor con vós mesmxs así, avaliando e censurando moralmente os actos alleos sen xogárvola vós, sempre desde o sofá, desde a distancia, analizando a realidade que vos rodea a través de titulares e instantáneas. Parécenos moi ben que vos sintades mellor crendo que así estades

a dar exemplo de "tolerancia", pero ímosvos contar un segredo, queridxs liberais:

O fascismo non é tolerable. O racismo non é tolerable. A misoxinia non é tolerable. A transfobia non é tolerable. A opresión clasista non é tolerable. O capacitismo non é tolerable. A violencia que serve para oprimir, para impoñer a túa vontade sobre outrxs, para maltratar, discriminar ou danar a outras persoas por razóns arbitrarias como a súa etnia, o seu lugar de procedencia, o seu sexo, o seu xénero ou a súa orientación sexual NON É FODIDAMENTE TOLERABLE BAIXO NINGÚN MALDITO CONCEPTO.

Non todas as ideas son respectables. Non todas as ideas son válidas. Non todas as ideas son xustificables dicindo que son "a túa opinión". No momento no que a túa opinión tradúcese en someter ou dominar a outra persoa ou afecta ao seu benestar por un simple rasgo da súa condición humana, esa idea deixa de merecer calquera permisividade. Non é xustificable ir insultando á xente pola súa cor de pel ou por levar veo. Non é xustificable ir golpeando ou intimidando a persoas por bicarse ou amarse sendo do mesmo sexo. NON O É E PUNTO, e non hai máis nada que discutir. Se consideras que tes algo que dicir respecto disto, sorpresa! Es racista/homófobo/clasista.

Non hai opresións tolerables, hai opresións que ti NON VIVES, NON SOFRES, NON AGUANTAS, e por iso deberías calar cando alguén cho sinale ou prepararte por se unha das vítimas desa opresión decide por fin substituír a paciencia pola contundencia.

Para nós, non existe espazo algún para o diálogo nin a tolerancia. Asumimos que o fascismo é o noso inimigo e que por moito que a Democracia capitalista e a escoria socialdemócrata traten de convencernos de que todo rematou, a guerra non acabou e o fascismo recupera forzas, protexido polxs mesmxs cuxos intereses sempre apoiou máis aló das escusas e falacias panfletarias que repletan o seu noxento discurso. Non hai entendemento. Non hai paz. Non a hai nin vai habela, nin queremos que a haxa, e advertimos que nos dá exactamente igual o punto de vista de tanto "bo samaritano" porque detrás de todas esas cínicas moralinas e as súas falsas equidistancias só se agochan o conformismo, a comodidade e unha chea de privilexios que nos negamos a perdoar, a consentir e a aceptar.

Xs compañeirxs en Grecia deixárono claro cos seus incesantes ataques ao fascismo, vingando o asasinato dun compañeiro antifascista a mans de neonazis do partido Amencer Dourado axustizando eles a balazos a dous fascistas, ademais de incendiar os seus locais e sedes, e non concederlles nin un só milímetro de espazo sen que exista esa tensión e sen que se sintan ameazadxs. Deberiamos tomar exemplo. Ao fascismo nunca se lle derrotou con debates e palmadiñas nas costas, e todxs esxs demócratas que enchedes a boca con discursos que demonizan raibas alleas sodes xs mesmxs que logo lamentades tempos do franquismo e agradecedes a todas aquelas persoas que deron as súas vidas por acabar co fascismo e construír un mundo máis xusto e libre onde poder vivir sen opresores. É que seica vos pensades que esas persoas que tanto lembrades e cuxo valor tanto encomiades, combatían ao fascismo con apertas e luz celestial? Seica pensades que xs partisanxs que deron as súas vidas combatendo ao exército nazi nos territorios ocupados, que sabotearon os seus ferrocarrís, que introduciron armamento en campos de concentración permitindo o desenvolvemento de rebelións internas como a de outubro de 1944 no campo de concentración de Auschwitz, combatían ao fascismo coa palabra e a inxenuidade como únicas armas? E por favor, non nos veñades con que eran outros tempos, porque o fascismo pode, en efecto, estar debilitado, pero segue vivo, e estase rexenerando. As súas agresións aumentan, a súa impunidade tamén e as súas filas son cada vez máis grosas, aproveitándose da desesperación e a falta de referentes desta estafa chamada crise coa que a banca transnacional estáfanos e ri de nós por enésima vez. O fascismo que outrora arrasou Europa e o fascismo que hoxe en día acoitela, golpea e mata axs nosxs compañeirxs e a outras moitas persoas migrantes, LGTBIQ, etc. non son dous entes diferentes, senón dous momentos distintos dun mesmo proxecto político de dominación, que non debemos en ningún caso subestimar nin infantilizar, nin tomarnos a treo. Por iso, abonda xa de parvadas e xuízos de valor sen sentido.

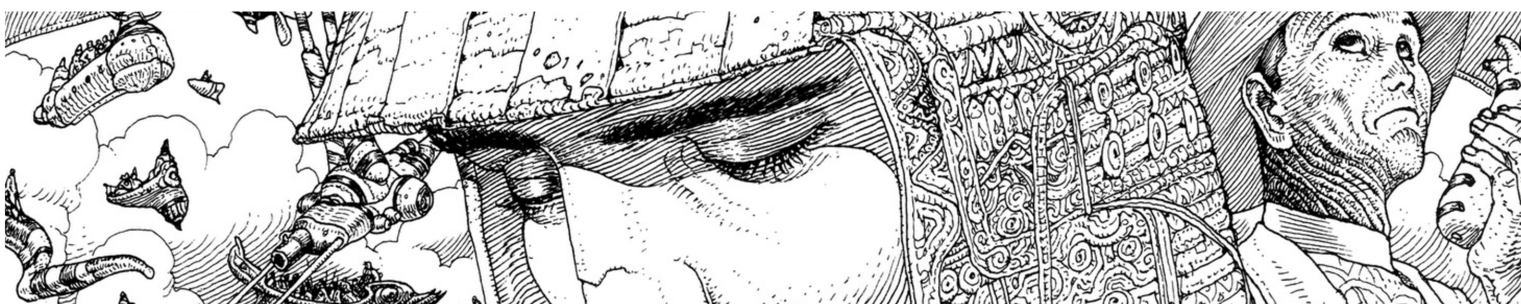
Non imos estendernos máis. Se non che gusta o que les dánoslle igual, non escribimos para caerlle ben a ninguén nin para que usedes as nosas palabras como dixestivo para verdades incómodas. Iso si, sirva a nosa conclusión de peche a modo de advertencia:

A neutralidade ante unha situación de abuso SEMPRE favorece a quen abusa e perxudica á vítima. Por tanto, se defendes a un fascista, prepárate para ser tratadx como un fascista.

Morte ao fascismo e a toda autoridade.

Porque non son invulnerables, que lembren que elxs tamén sangran!

Unhxs antifascistas orgullosxs da súa intolerancia

Moça, nós não somos rivais, somos a revolução!

Por S

Outro dia fui correr pensando na sororidade, que para quem não conhece é um conceito super ventilado nos coletivos feministas —mas pouco abordado fora— que diz respeito à irmandade/união/aliança entre as mulheres. Por óbvio, tentando digerir essa prática tão pouco comentada quanto praticada, pensamos sempre no seu oposto simétrico, o patriarcado, essa união entre homens que nos rege atualmente, cujo mal-estar é evidente. Vejam bem, mesmo entre as feministas, não existe nada pactuado, não há absoluto entre correntes que se movem, mas sim, um acordo fomentado, uma união ensejada e às vezes, pouco praticada.

Enquanto eu corria à noite, reparei na camiseta de uma adolescente «your boyfriend keeps texting me» [seu namorado vive me mandando mensagens], engraçado à primeira —e inocente— vista, mas desolador, de tão cruel. Foram poucos quilômetros e muitas lembranças, mas sempre de conversas com homens —queridos—, sobre isso, poucas conclusões e muito latim gasto nessa suposta união entre homens que a esse respeito se vangloriam. Lembrei de uma conversa na Colômbia "é que vocês mulheres adoram se degladiar" e de outros exemplos de amigas expondo outras, em situações tão corriqueiras quanto preferivelmente sigilosas.

Voltei à camisa da adolescente [fiquei pensando que mulher com mais de trinta anos faria piada disso, mas a ignorância e a juventude são atrevidas...] e pensei no significado político de afirmar uma união entre mulheres. E é justamente pra demonstrar a fragilidade dessa união patriarcal, dessa lealdade que meus queridos amigos batem no peito [até o momento em que se afastam e seus amigos se tornam esses monstros que mesmo os homens têm dificuldade de reconhecer que são], que o ensejo deve ser levado às últimas esferas.

O que o patriarcado representa, no limite, é um laço masculino que é sustentáculo do capitalismo e virtualmente dependente desse, as feministas materialistas históricas francesas nos ensinam – mas não somente elas. E o que a sororidade propõe é um giro cotidiano revolucionário na socialização feminina. Não somos nossas inimigas, não somos competidoras, nós não somente somos as netas das bruxas que vocês não puderam queimar, mas resistimos enquanto afirmamos nossa proposta distinta: viemos aqui para crescer juntas.

Corri pouco, o mal-estar era muito, me veio à mente as distintas formas em que essa proteção corporativista masculina nos prejudica e nos diminui, no trabalho, na universidade e na família. Me veio à boca a amarga sensação de enfrentar um monstro invencível, mas compartilho essa nota —tola— nessa arena de mistura privado-público, talvez por acreditar no poder de afetos revolucionários. De que todo afeto é revolucionário, que toda irmandade/laço/união é um nodo potente, rijo, capaz de vencer esse monstro, que, de tão humano, é perfeitamente vencível...

Breve reflexión sobre a práctica do sometemento por parte de quen di pretender abrir unha fenda na lóxica das relacións de dominación

Por Irene Antelo

Sinto noxo por aquelas persoas (home ou muller) que abusan doutros individuos (dame igual se son dunha especie ou doutra, dame igual que sexan dun sexo/xénero ou doutro, e tamén dame igual se o abuso é sexual ou doutro tipo). Odio ao home que lle mete a unha muller na cona a súa pirola pola forza, igual que odio ao gandeiro que lle mete forzadamente á vaca un pene de plástico na cona para inseminála artificialmente. Porque tanto a muller como a vaca son individuos que parten da mesma capacidade para experimentar sufrimento.

Unha vez que a vaca estea embarazada por inseminación artificial, comezará a producir leite para a súa futura cría. Quen bebe leite viola indirectamente, ou pior, paga a outro para que viole. Cando algunhas persoas adheridas a distintos ismos comprendidos como antiautoritarios, que asumen a impregnación do especismo nas súas loitas e prácticas cotiás, veñen a molestarme e a dar leccións morais con tono prepotente, soamente me veñen á cabeza as vacas ás que violan. Non quero escoitar as vosas leccións, sodes o que sodes, violadores/as.

Onde está o líder?

Texto atopado nas ruas de Porto em forma de cartaz

Todos somos inseguros, ninguém sabe ao certo como a vida deveria ser vivida. Mas, estranhamente, assumimos que existem pessoas que o sabem e, portanto, que são capazes de nos guiarem. Esta ânsia por alguém-que-tudo-sabe é cultivada; poderíamos apontar uma interminável lista de pessoas que lucram com ela e que nela baseiam a sua profissão, de instituições que dela retiram a sua existência.

Não menos significativos são os demorados e custosos procedimentos para a selecção de líderes. A democracia é, de longe, o mais notório, a comunidade empresarial tem todo um culto de seminários e cursos de liderança, o Vaticano recorre ao fumo branco. Tais procedimentos contribuem para a crença no líder. É necessário que assim seja, pois sem crença não há liderança. Vez após vez esperamos que alguém tenha a solução para os problemas que emanam da nossa vida pessoal, para a instável existência desta organização de que fazemos parte, para o caos que por definição é vivermos juntos.

Que seja impossível tal pessoa existir parece evidente, mas isso não nos entra cá dentro. Sem veneração ninguém tomará a liderança, sem a vontade de nos livrarmos das incertezas ninguém confiará num líder. A miséria e a catástrofe são muitas vezes a consequência. Os excessos são a norma; líderes que recebem um acréscimo de veneração e perdem todo o contacto com a realidade, pessoas que colocam toda a sua fé nas mãos de charlatões, demagogos e tiranos.

Nos tempos que correm o apelo à liderança guincha-nos novamente aos ouvidos, mas cada líder simplesmente constrói castelos de areia. Obras em detrimento de muitos e, quando a maré tiver lavado todas as ilusões, para desencanto dos crentes. Existe uma outra possibilidade; desertar das multidões de seguidores, descobrir os caminhos de agires por ti mesmo e fazer frente a quem te pretende subjugar. Saltar para o desconhecido.

Despreza a autoridade

A polícia é necessária?

Por DiOspirO

A polícia é necessária. Pelo menos é o que nos é dito. E de que se assim não fosse, os seres humanos aniquilar-se-iam uns aos outros. Ou, pelo menos, cometeriam actos horríveis entre si. Mas no fundo o que estes argumentos expressam é uma desconfiança profunda em relação a outros seres humanos. Por isso, a certo grupo de seres humanos é-lhes dada uma educação baseada na violência, são organizados como uma milícia armada e são enviados para as ruas pensando que os seus actos não terão resposta. Desconfia-se do outro, para que uns poucos tenham carta branca para cometer actos de violência e obter poder sobre os restantes. Estranha forma de pensar.

Será que esperamos que a polícia seja moralmente superior ao resto da humanidade? Serão eles melhores seres humanos que nós? Serão eles extraterrestres? Não servirão eles os seus próprios interesses ou os dos seus patrões? Não é isto que, precisamente, se passa e o que ,inevitavelmente, se passará? No final, não passam de seres humanos: seres humanos a quem legalmente se permite que exerçam violência sobre outros humanos. A violência legal, a violência do Estado, serve certos interesses. Podem-se chamar a estes interesses democracia, maioria, opinião pública ou regime, elite, nação; mas eles são-nos impostos. Se assim não fosse, o Estado não precisaria do monopólio da violência. Historicamente, a lei e a justiça são somente ferramentas do Estado para a polícia manter a ordem, isto é, a sua autoridade sobre a sociedade.

Sabotar o monopólio da violência —a base da opressão— é um acto libertador, que corrói a arrogância e a posição de poder do Estado. Ao fim e ao cabo de quem desconfiamos é daqueles que tentam exercer poder sobre outros. À sua própria violência, o Estado chama lei; mas à do indivíduo chama crime.

Não precisamos de heróis

Algumas companheiras e companheiros que frequentam a Assembleia Popular do Largo do Machado, no Rio de Janeiro (Brasil)

Quando supervalorizamos, endeusamos, esquecemos que tudo é sagrado! Perdemos a dimensão do todo e ficamos apenas com a parte! Acreditar que alguém tem o poder de ser herói é abrir mão de nossa própria incumbência. Precisamos nos perguntar, porque necessitamos de heróis? Por que precisamos de alguém ou de uma estrutura ideológica como objeto de adoração?

Parece que o capitalismo tem a propriedade de cooptar qualquer coisa que atinja uma grande popularidade para seu uso, ou seja, para seu próprio benefício, e para manipular opiniões! Tanto assim que o primeiro super-herói, o SuperMan foi criado e serviu para projetos ideológicos. "Eles" têm super poderes e podem dominar o mundo! Dominar o mundo! Esse é o projeto de poder por trás!

Vivemos numa sociedade que lança expectativas sobre nós desde o útero materno, somos sempre alvos de enormes expectativas que muitas vezes não tem nada a ver com nosso eu essencial e que nos sobrecarregam sufocando nossas reais potencialidades. Nossa criança interior fez negociações por amor e muitas das quais não têm a menor condição de cumprir! Crenças, ficções, que alimentam uma perfeição impossível de ser alcançada! Ser herói/heroína é uma delas!

Portanto, se você quer que alguém se destrua e sucumba ao peso de um esforço sobre-humano – torne-a um herói/heroína! Porque, convenhamos, até que ponto um super herói/heroína pode ser considerado um ser humano? Temos o direito de retirar-lhes a humanidade, sua vulnerabilidade? E como será a vida secreta de nossos heróis? O que acontece em seu mundo secreto quando precisam enfrentar a relação com seu verdadeiro eu? A que imagem mitificada tem o herói que corresponder? É possível sustentar sem se diluir? Não será essa lógica semelhante aquela que a mídia utiliza para hipnotizar com suas novelas? E que fabrica tal espetáculo para de propósito confundir ficção com realidade e com isso dessensibilizar, adiar nossa autonomia, nosso amadurecimento?

A dor de existir é algo inescapável! Se temos possibilidade de ter nossa expressão no mundo e ser referência para outras pessoas, então nosso empenho serve apenas para lembrar que todos somos frágeis e que precisamos desenvolver nosso potencial para cumprir nossa tarefa, nossos dons! Transferir nossa responsabilidade para quem quer que seja pode ser muito confortável, mas é um enorme egoísmo!

Estamos construindo novas formas de estar no mundo, nem um líder, nem multidão! Singularidades simples, meia dúzia de gatos pingados em cada esquina, em cada praça, ajudando a recordar nossa humanidade, nossa interdependência! Que o ativismo político atual possa alcançar a capacidade de criar uma nova ética planetária onde cada um lança uma semente para contribuir com um mundo onde haja justiça social, tomando cada um seu próprio dom e potencialidade para gerar um tempo onde as futuras crianças não precisem de heróis, pois a vida será sagrada!

Historia

A folga da Canadiense.

Por Revista Contrahistoria.

O 5 de febreiro de 1919 os traballadores da fábrica eléctrica de Regas e forzas do Ebro, coñecida popularmente como A Canadense pola orixe do seu máximo accionista, inician unha folga que, tras manterse durante corenta e catro días, terminará paralizando toda Barcelona, converténdose nun dos principais episodios dentro da historia do movemento obreiro español ao culminar con éxito tódalas demandas. O triunfo da mobilización obreira servirá para confirmar aos traballadores a súa capacidade organizativa e as súas posibilidades como forza, ademais de consolidar de forma significativa a cada vez maior influencia da CNT no seo das loitas.

O intento de oito traballadores de crear unha sección sindical na empresa estaría detrás da orixe do conflito. A patronal inventaríase unha artimaña pola cal os traballadores eventuais pasaban ao persoal como fixos, cobrando un soldo significativamente menor, medida que afecta precisamente a eses oito traballadores que inmediatamente piden intermediar á CNT para protestar pola situación. Solidarizándose cos despedimentos con que pagarían a súa protesta tódolos compañeiros de sección inician unha mobilización o 5 de febreiro, atopándose coa policía impedíndolles o paso á fábrica e sendo inmediatamente despedidos tamén como resposta. Outras seccións únense á que xa non só é unha loita de carácter laboral, senón que se transformou nunha reivindicación ao redor do dereito para unirse e sindicarse dos obreiros.

Un Comité de Folga, formado polos oito traballadores despedidos e outros membros da CNT, declara toda a fábrica en folga para o día 8, apoiada por todo o persoal, agravándose a pasos axigantados o conflito. O día 17 a folga esténdese ao sector téxtil e para o 21 todo o ramo da electricidade barcelonesa está parado de forma solidaria cos da Canadense, afectando a outros sectores e servizos como os tranvías, detidos por falta de subministración. O 27 a folga alcanza o ramo do gas e o da auga. O 12 de marzo decláranse en folga os traballadores ferroviarios.

Con Barcelona completamente paralizada o goberno inicia unha brutal represión contra os traballadores, incluíndo o recrutamento forzoso daqueles co fin de restablecer o servizo. Máis de 3.000 obreiros son encarcerados no castelo de Montjuic tras negarse a seguir esta medida. O 13 de marzo decrétase o estado de guerra e mantense as medidas de censura sobre a prensa, pero a posibilidade de que o conflito se estendese a outras zonas de notable influencia anarcosindicalista, sobre todo Andalucía, Aragón ou Valencia, obriga ao goberno a negociar. Ante a forza demostrada polos folguistas estes esixen ambiciosas medidas para acabar coa folga. O goberno non ten outra posibilidade que conceder a liberdade inmediata de todos os obreiros presos durante o conflito, a readmisión de todos os despedidos, aumentos salariais significativos, o pago da metade do xornal correspondente ao mes de folga e, por primeira vez na historia, a firma do Decreto das oito horas, que delimitaba a xornada laboral e acababa con abusivos horarios. Unha conquista longamente desexada polo movemento obreiro internacional que por primeira vez vía a súa materialización. Nunha asemblea á que acoden 20.000 obreiros na praza de touros das Areas acórdase poñer fin á exitosa folga, que non só conseguira triunfos que afectaban a toda a clase obreira, senón que demostrara a súa capacidade e forza como movemento a través da organización e a solidariedade.

Por suposto o poder tomaría nota do acontecido. Pouco despois comezaría unha dura campaña de persecución cara á CNT e a clase obreira, considerada cada vez máis como probablemente o inimigo potencial máis importante no interior do país.

Reseñas

A doutrina do shock e as encrucilladas da escravitude moderna

Por Eli Zeta.

Palabras chave: Neoliberalismo; Keynesianismo; Desregularización económica; Anomia; Liberalización.

A Doutrina do Shock é unha película documental estreada en 2009, baseada no libro homónimo de Naomi Klein, *A Doutrina Do shock. O auxe do capitalismo do desastre*, dirixida por Michael Winterbottom e Mat Whitecross.

A liña argumental é a explicación de como foron aplicadas as teorías económicas da Escola de Chicago, dirixidas por Milton Friedman, que a xornalista Naomi Klein desenvolve nunha conferencia impartida na Universidade de Chicago no ano 2009. A través dalgúns parágrafos da conferencia ilustrados con imaxes históricas de distintos países onde se aplicaron as teorías de Friedman ao longo do últimos corenta anos, a autora vai desenvolvendo e comentando de forma relacionada os resultados políticos, económicos e sociais destas aplicacións nos distintos países que se viron sometidos.

O concepto fundamental que se baralla no que se denominou *economía do desastre* é a aplicación da tamén denominada *doutrina do shock*, consistente en implantar un sistema económico ultra liberal baseado na ultra liberalización do mercado, de forma que o Estado desprenderase o máis axiña posible de todos aqueles activos públicos en beneficio exclusivo das elites económicas, sen que ao pobo lle dé tempo a reaccionar. Tendo en conta que desde o sistema democrático normalizado este roubo de activos non sería factible á vista das reaccións naturais de rexeitamento popular, a doutrina do shock consiste exactamente en inferir con rapidez situacións de inestabilidade tan graves que anulen a capacidade de reacción dos pobos. O shock, entendido como impacto sorpresivo e sorprendente, non se manifesta exclusivamente dunha soa maneira, senón que se adapta ás características e condicións que estea a vivir o país obxecto da imposición. Así, igual serviu nos seus primeiros

ensaios para levar a cabo en colaboración con ditaduras recentemente impostas, caso de Chile e Arxentina nos anos 70, como, posteriormente, en Inglaterra, onde sen sufrir inestabilidade algunha no seu réxime democrático, implantar tratando inicialmente de corrixir antigos sistemas obsoletos de produción como a minería, que servirán de base para destruír a estrutura sindical dunha clase traballadora reactiva moi organizada e valéndose, con posterioridade, doutros conceptos como a exaltación patriótica pola agresión de Arxentina ás pequenas illas Malvinas, que se reconverten en afronta de valor testemuñal incalculable denominándoa Guerra das Malvinas nunha actitude sobrevalorada para enervar ás masas e distraelas nos seus sentimentos e sensibilidades. Esta pequena desculpa serviu para proseguir cunha desenfreada liberalización e consecuente espolio dos máis importantes activos industriais e empresariais do Estado que, baixo a dirección de Margaret Thatcher, pasaron a mans privadas. O pobo sufría os descarados agravios capitalistas pero o seu pensamento estaba

entretido coa condena ao agresor exterior da patria. En Rusia, pola contra, despois da caída do muro de Berlín, en 1989, Mijail Gorvachov, tras a disolución da antiga URSS, en 1991, timidamente pretendía ir transformando o antigo sistema comunista nunha orde socialdemócrata inspirada nos países escandinavos. Fortes resistencias internas e interesados apoios norteamericanos, acabaron coa súa derrocación, sendo substituído por Boris Yeltsin, quen conseguiu, seguindo as teorías friednianas, establecer un capitalismo de amigotes, vendendo a prezo de saldo as empresas do Estado para crear un pequena pero moi podente e enriquecida oligarquía, á conta de acelerar a pobreza extrema dunha importante base social. Pola súa banda, mentres ían acontecendo e íanse estendendo as teorías da Escola de Chicago por diversas partes do mundo en conflito, en Estados Unidos, Donald Rumsfeld, que fora alumno avantaxado de Friedman, accede á secretaría de

estado no goberno de Geroge Bush Jr. e acrecenta o que xa se empezou a xestar desde o goberno de Ronald Reagan, aínda que con moita máis proxección exterior que interior. Unha vez máis, a sociedade «democrática» estadounidense exercía o suficiente control para que as teorías ultra liberais non se puidesen aplicar coa mesma intensidade que se realizaba naqueles outros escenarios moito máis propicios dada a desprotección das súas poboacións. A estas circunstancias chamaronlle os gurús ultra liberais retardación da administración, que segundo eles non permitía a implantación dos sistemas económicos como sería do seu agrado. Non é alleo a estas razóns o derrube das torres xemelgas de Nova York do 2001, onde, aínda que Naomi Klein non chega a afirmar que fose unha demolición controlada pola CIA, poderiamos entender que o deixa entrever. É o momento onde, desde Estados Unidos e para todo o mundo, xérase unha psicose colectiva de temor e de terror inducido ao choque de civilizacións. É dicir, crearse un inimigo externo ao que botarlle a culpa e que xustifique a proliferación esaxerada e interesada de todo tipo de sistemas de seguridade e control, de coacción da poboación mundial, proliferando como fungos as compañías de seguridade e, mesmo, as empresas que fornecen soldados mercenarios. Outra forma máis de liberalización do exército. Non é tampouco alleo que desde o ano 2001 ao 2009 o multimillonario orzamento de defensa de Estados Unidos duplicouse. Á vista destas circunstancias, o papel de Rumsfeld na política exterior de Bush será dunha trascendencia fundamental para aplicar a teoría do shock noutros países de Oriente Medio que se atopan en situacións de gran tensión. As guerras infundadas de Afganistán e Iraq son dous bos exemplos onde a toma de medidas ultra liberais de EE.UU. alcanzou límites nunca antes coñecidos. O primeiro shock é a propia guerra sorpresa que supón a invasión. Coa desculpa de sacar do goberno a Sadam Husein, prometen normalizar Iraq para establecer un sistema democrático que favoreza o crecemento do país. Crecemento que nunca chega, ben ao contrario, o país cada vez máis se empobrece e deteriora ata que as primeiras reaccións populares son esmagadas sen contemplacións con aplicación de todo tipo de represións contempladas no denominado manual Kubark, que tivo as súas orixes nos ensaios clínicos de terapia de choque consistente no illamento total do individuo e a suspensión de estímulos, realizado como experimento nos anos 50 polo profesor Cameron en Canadá. Ao mesmo ritmo que se deterioraba Iraq, multitude de empresas norteamericanas beneficiábanse de todo tipo de negocios na zona, incluída a de Donald Rumsdfeld, encargada de fornecer o catering das forzas armadas norteamericanas, entre outros servizos, sen esquecer que o verdadeiro interese da invasión resultaba ser que as reservas de petróleo iraquís eran as terceiras máis importantes do mundo. Comprobouse que a guerra de Iraq foi o conflito privatizado máis grande da historia, chegando mesmo a ter despregados máis mercenarios contratados que soldados das forzas estadounidenses. Non quedaron aí os intentos de privatización dentro dos propios EUA por parte dos seguidores de Friedman. O desastre do ciclón Katrina en Nova Orleans foi o caso máis descarado de desatención do Estado a unha desgraza natural e colectiva, pretendendo reconverter o desastre nunha opción de negocio onde todo o público da zona afectada se reconvertese en privado, tendo en conta que a asolación ocasionada permitía mediante o shock partir de cero para xerar unha economía diferente á que se gozaba con anterioridade á catástrofe. Afortunadamente, Milton Friedman morreu en 2006, con todo, foi él mesmo o que nos seus últimos momentos ansiaba liberalizar Nova Orleans coas súas teorías de mercado desencarnado e cruel. Lóxicamente todos os abusos acaban por ter consecuencias e, en 2008, a quebra do banco Lehman Brothers deixou en evidencia que estas políticas económicas agresivas e insensibles demostraban que a ultra liberalización do mercado é insostible, o que permitiu a subida á presidencia de Barack Obama, quen prometía unha corrección dos erros cometidos nas últimas décadas. O escándalo Lehman foi de tal magnitude de que os propios defensores das teorías Friednianas sorprendéronse e, á súa vez, permitiu que a teoría do shock deixase de ter tanta importancia para os seus intereses, tendo en conta que os pobos aprenderon a perderlle medo ao factor sorpresa.

Á nosa maneira de ver, o enfoque e formulación que fai Naomi Klein é claro, conciso e dabondo comprensible para valorar o panorama de dominio e explotación contemporánea das elites económicas sobre as bases populares. Lonxe de establecerse un sistema económico onde a repartición da riqueza permita un desenvolvemento equilibrado e sustentable, demonizando como desculpa os sistemas de goberno de base social, queda claro que as teorías ultra liberais e conservadoras preconizadas pola Escola de Chicago, o único que achegan é unha actualización dos máis rancios sistemas esclavistas e explotadores dos séculos precedentes. Non repara, a autora, en dar detalles o suficientemente valorativos para comprender axeitadamente as maneiras e artimañas desta política económica enfocada a favorecer descaradamente ás elites en prexuízo directo dos máis desfavorecidos, varrendo dunha plumada a ilusoria clase media e, consecuentemente, degradando o suposto estado do benestar.

Para finalizar, e á vista das realidades actuais, quédannos serias dúbidas de se en efecto nestes últimos anos, que ela non contempla no seu traballo, non se recrudecerían e, por tanto, reavivado as teorías de Friedman, quen, a pesar de todo, segue triunfando despois da súa morte. Cremos, pois, que non será suficiente «saír a fora e obrigar» como ela exhortábanos ao final do seu traballo.

«Vento de través»

Mata os teus ídolos!!

No te rindas, por favor no cedas,
aunque el frío queme,
aunque el miedo muerda,
aunque el sol se ponga y se calle el viento...
Mario Benedetti

Anos há compas envolvidos no projeto retranqueiro galego *"Aduaneiros sem Fronteiras"* tiraram um seu desenho gráfico com este titular ao carom dumha imagem de **Castelao** recebendo um disparo de tinta vermelha a modo de sangue. Um ícone que tivera ampla repercussom e nom poucas ázedas críticas de pessoas do movemento nacionalista e *"indepe"*. Na altura hei reconhecer que eu escachara de riso ao comprovar a falha de humor militante nessas irritadas gentes, mas é claro que os *"aduaneiros"*, quem na sua maioria compartilhavam ideologia com suas detratoras, tocaram a fibra sensível e sensitiva das siareiras de tam peculiar personagem quem fora deputado em Madrid, médico, desenhador e escrevedor da Biblia do nacionalismo galego ***"Sempre em Galiza"***.

Tempo depois quando eu já estava envolvido no anarquismo figera umha minha autorreflexom ao respeito de qual resposta obteria entre as minhas compas anarquistas um desenho similar onde a figura representada fosse **Bakunin** ou mesmo **Durruti**. Índa agora nom tenho moi claro qual teria sido a sua reaçom, mas inclinome a pensar em que bem pouca graça teria causado entre as minhas colegas que levam anos orgulhosas de ter tais predecessores ideológicos e ainda menos entre as *"martirólogas"*, aquelas que conhecem de cabo a rabo a vida e obra do *"santoral"* anarquista. Porque ainda que nom exista umha Bíblia do anarquismo, sim que há umha caterva ínumerável de heróis (e algumhas heroinas) que pasaram á história pola sua luita por um mundo melhor e contra todo sistema de exploraçom; umha récua de nomes, apelidos e alcumes de loitadoras, expropriadoras, magnicidas e mesmo regicidas que dariam, abofé, para cobrir coas suas íconas todos os nichos da mesma Catedral de Santiago.

Eu que nunca fum muito de beber os ventos da gente de outrora mas sim de respeitar seus feitos e de aprender das suas vivências, crio que nenhum movemento tem mais motivos para elogiar com orgulho seu ancestral passado carente de traiçons ao povo; e ainda que as experiências vivenciais duraram pouco, sempre deixaram no povo umha posse doce polo que poidera ter sido. Mas, na hora de fazer elógios dessas gentes, acho um valeiro nesse panegírico no que respeita as miles de pessoas silandeiras que no seu día a día e sem agardar reconhecementos nem medalhas figeram e fam seu aporte indispensável para maior honra das famosas; gentes que devagar ou a toda a pressa figeram da desobediência seu ideal e deram e dam suas vidas nas batalhas diarias contra todo tipo de poder e em anelo dum mundo milhor sem líderes nem lideresas e onde todas sejamos diferentes mas iguais. Sem todas elas a luita careceria de sentido.

A todas elas, meu humilde aplauso.

ogajeironagavea.wordpress.com

